

Methodiek casusreconstructie

Oplegger

Versie 1

Wanneer gebruik je deze methodiek?

Werken aan complexe vraagstukken vraagt vaak om domein overstijgende samenwerking tussen vele diverse partijen. Dit is uitdagend en kan in de praktijk ervoor zorgen dat casussen soms anders worden opgepakt dan verwacht of gehoopt. Naast dat de inhoud van de casus complex is, zit je immers ook als partijen aan tafel met eigen opdrachten en verschillende kaders, wetten en werkwijzen. Daardoor ontstaan onduidelijkheden over wie welke rol heeft. Hoe vaak voer je in de praktijk met elkaar wel niet het gesprek over wie wat op moet pakken? Als er spanningen zijn ontstaan of een casus niet goed is (af)gelopen, kan het nuttig zijn om gezamenlijk te reflecteren. Zeker als je elkaar als partners blijft tegenkomen en nodig hebt in de toekomst.

De casusreconstructie is bedoeld voor casuïstiek waar je gezamenlijk van wilt leren voor de toekomst en waarin lichte spanningen in de samenwerking zijn ontstaan. Bij sprake van meer grotere spanningen en/of escalatie in de samenwerking kun je voor advies contact opnemen met de regioadviseurs van het Platform Sociaal Domein.

Waarom deze methodiek?

Het in gezamenlijkheid reconstrueren van een casus draagt bij aan het verbeteren van de samenwerking ten behoeve van complexe (domeinoverstijgende) casuïstiek. Dit omdat de methode:

- Acties en vervolgacties in de tijd laat zien (ook aan partijen die op dat moment nog niet betrokken waren).
- Ruimte biedt aan verschillende perspectieven van partijen op de situatie.
- Inzicht geeft in mogelijke aannames onderliggend aan het handelen van partijen. Dit draagt bij aan meer onderling begrip.
- Helpt om werkwijzen van partijen te verhelderen en inzicht te krijgen in de (onmogelijkheden) van organisaties.
- Helpt om knelpunten in de samenwerking aan het licht te brengen.
- Lessen kan genereren voor de inhoudelijke problematiek die in de casus voorkomt.
- Bijdraagt aan de ontwikkeling van een lerend netwerk waarin partijen gezamenlijk blijven reflecteren op hoe zij samenwerken.

Hoe gebruik je deze methodiek?

Een casusreconstructie is anders dan een traditionele casusevaluatie. Bij een casusevaluatie worden de betrokkenen vaak gesproken door een partij en worden de bevindingen, veelal in de vorm van individuele verbeteracties, teruggekoppeld in een rapportage. De methode van casusreconstructie is anders: in plaats van evalueren staat het gezamenlijk reflecteren centraal. De uitkomst is ook geen rapportage, maar een gesprek waarin de betrokkenen komen tot meer inzicht en begrip voor elkaar.

De casusreconstructie is expliciet niet bedoeld om te vingerwijzen of af te rekenen, maar juist om elkaar beter te vinden voor toekomstige samenwerkingen. In plaats van te spreken over wat goed of fout ging, staat het identificeren van bepalende momenten in de casus en de samenwerking centraal. Dit om inzicht te krijgen in achterliggende perspectieven op de situatie en mogelijke aannames onderliggend aan het handelen. Waarom handelde een partij op een bepaalde manier? Wat voor effect had dit en hoe hebben andere betrokkenen dat beleefd? Het doorgronden van elkaars acties en reacties leidt tot meer onderling begrip. In deze methode is daarmee niet alleen aandacht voor inhoudelijke afwegingen die genomen zijn, maar juist voor de interactie tussen partijen in de samenwerking en de effecten daarvan. Vanuit daar kan verder gewerkt worden aan het identificeren van aandachtspunten en het maken van concrete samenwerkingsafspraken voor de toekomst.

De methodiek bestaat uit 3 fases:

1. **De voorbereiding:** het begint bij de (gedeelde) behoefte vanuit één of meerdere partijen om gezamenlijk terug te blikken in een casus en het aanstellen van een gespreksbegeleider. In de voorbereidende fase staat de gespreksbegeleider met betrokken partijen stil bij de keuze van de casus, wie uit te nodigen en stelt de gespreksbeleider een eerste aanzet van de tijdlijn op.
2. **De bijeenkomst:** de gespreksbegeleider begeleidt het gesprek met partijen aan de hand van een tijdlijn met bepalende momenten. De betrokken partijen gaan gezamenlijk in gesprek over de momenten om inzicht te krijgen in elkaars werkwijzen en mogelijke aannames onderliggend aan hun handelen. Vanuit daar destilleren zij rode draden en lessen voor de toekomst.
3. **Afronding en vervolgstappen:** na de bijeenkomst stelt de gespreksbegeleider een verslag op bestaande uit de aangevulde tijdlijn, rode draden en lessen voor de toekomst. De betrokken partijen organiseren 3-6 maanden later een moment om stil te staan bij de afgesproken acties en lessen en hoe hier uitvoering aan is gegeven.